

TITI HAJNALKA

**SZÖMÖRCE
ÉS LIBALÁNY**

Szömörce és Libalány

Írta: Titi Hajnalka

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6361-96-7

Copyright © Titi Hajnalka (2022.01.03)

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Titi Hajnalka
Szömörce és Libalány

meseregény

Olykor nem az az igazi család, ami vérszerinti és „normális”. Az igazi család szívekben születik és szeretet köti össze a tagjait. A család az a „hely”, ahol a tökéletlenségeink ellenére is, egymás szívénél melegedhetünk...

A szerző

Tartalomjegyzék

1. Az átváltozás.....	6. oldal
2. A búcsú.....	14. oldal
3. A hitetlen.....	20. oldal
4. A diktátor.....	30. oldal
5. A tanító.....	40. oldal
6. A gémer.....	50. oldal
7. Jótett helyében.....	55. oldal
8. A leleplezés.....	63. oldal
9. A család.....	66. oldal
10. A viszontlátás.....	73. oldal
11. Az nevet, aki utoljára nevet.....	83. oldal

1. **Az átváltozás**

„ Amíg más akarsz lenni, mint aki vagy, nem tudsz boldog lenni.”

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy mérgező erdei manó, aki állandóan zsörtölődött, mérgeskedett, s bosszantó magatartásával nap, mint nap feldúlta az erdő lakóinak békéjét. Egy nap Erdőtündér megelégette az állandó feszültséget, s a manót egy szempillantás alatt, átváltoztatta mérges szömörccévé.

- Ha annyira szeretsz mérgeződni, - mondta- ennek a növénynek a bőrében aztán mérgeskedhetsz reggeltől- estig!

Erdőtündér úgy határozott, hogy amíg valakinek szüksége nem lesz a manó segítségére, addig mérges szömörcebokorként kell élnie az életét. Szegényke, mire feleszmélt földhözragadtan kellett élje a mindennapjait, egy olyan növény bőrében, akit mindenki messzire elkerült, mert a mérgező levelei, kellemetlen kiütéseket okoztak a bőrön. Nem sok esélye maradt olyan valakit találni, aki épp az ő segítségét kérné.

Egy mérgező növényt senki sem szeret, de vajon nem így van- e a többi teremtménnyel? Gondolj csak bele! Te szereted a mérges embereket?

Libalány ma is irigykedve nézte a mezőn játszó gyerekeket, ahelyett, hogy a többi kislibával úszkált volna. Pedig az itatóban sem utolsó dolog ám fürödni!

„Milyen jó nekik!-gondolta, és nagyokat sóhajtott- Egész nap mókázhatnak! A kislányok csodás ruháskákat vehetnek fel, és mindenféle csillogó gyöngyöket aggathatnak magukra! Mi libák meg, mindig ugyanúgy nézünk ki. Annyira szeretnék embergyerek lenni!”

De mivel Libalány csak egy kisliba volt, nem tehetett semmit.

Az anyukája aggódva figyelte napról- napra kislánya szomorkodását, rossz érzés volt látni, hogy ennyire boldogtalan. Míg más libalányok megelégedtek egy- egy finom falattal, addig az ő kicsikéje, semminek nem tudott örülni...

- Miért nem fogadod el a sorsodat gyermekem?- kérdezte Libamama.
- De mama! Ki tud megelégedni egy ilyen élettel? Egész nap legelészünk, hogy aztán az emberek megegyenek minket! Miféle élet ez?
- De szívecském, mi libák nem gondolkodunk, csak éljük az életünket és kész!
- Én nem akarok liba lenni! Én más életet akarok! Én szeretek gondolkodni!- kiáltozta, s dühösen futni kezdett az erdő felé. A szárnyait szélesre tárta. Legszívesebben felszállt volna, hogy elrepüljön innen minél messzebbre, de még nem voltak kitollasodva kellőképpen a szárnyai, így repülni nem tudott. Erőlködve ugrált le s fel egy darabig, hiába. A szemei megteltek könnyel, majd leengedett szárnyakkal kullogott tovább.

Csak ment előre és vissza sem nézett. Kis idő múlva, arra eszmélt, hogy már nem látni sem az udvart, sem pedig a tanyát. Mindent eltakartak a nagy fák és a bokrok. Újra futni próbált, ki az erdőből, csak hogy a lábai beleakadtak egy szúrós szederbokorba. Hasra esett. Amikor fel akart állni, sehogy nem tudta őket kiszabadítani. Az a haszontalan növény, teljesen rátekeredett, s hiába húzta tiszta erőből a lábait, az egyre jobban szorította, mintha soha nem akarná elengedni. A bosszantó tüskés nyúlványokba, minden

próbálkozása ellenére, csak még jobban belegabalyodott. Kiabálni próbált, de olyan távolra kószált a tanyától, hogy az anyukája már nem hallotta meg. Alkonyodott. Kezdett megijedni. Azt hitte itt kell elpusztulnia, ezen a helyen, a mamája nélkül. Végül megadta magát és keservesen sírni kezdett.

- Ne sírj már úgy!- szólt rá egy mogorva hang- Szeretnék aludni!

Meglepődött. Egy pillanatra elhallgatott, közben szétnézett, azonban senkit sem látott. Hát folytatta a sírást. De most sokkal hangosabban, határozottan provokálni akarta a titokzatos idegent, aki valamiért nem akart előbújni, hogy segítsen.

- Ne sírj már, na!- kiáltott rá ismét.

Libalány körbe nézett, de még mindig senkit sem látott.

- Ki beszél?- kérdezte, hátha valaki mégis válaszol.
- Hát én, a mérges szömörcebokor!- jött a felelet.
- Mióta beszélnek a bokrok?- nézett fel csodálkozva Libalány, a mellette magasba nyúló szömörcebokorra.
- Mióta elvarázsolt manók!- mondta a bokor.
- Te igazi manó lennél?
- Hát valamikor az voltam, de egy tündér elvarázsolt, mert nem bírta hallgatni az állandó morgolódásomat. Azt mondta, így majd megtanulom, becsülni a manó létet! Mérgesszömörceként mérgeződhettem eleget az elmúlt évszázadok alatt!
- Olyan régóta szömörcebokor vagy?

- De még mennyire! Már a nevemet is elfelejtettem! Képzelheted, az emberek és az állatok messzire elkerülnek! Már beszélni sem beszéltem, ha jól emlékszem legalább ötszáz éve! De ez egyáltalán nem biztos, mert erre sem igazán emlékszem...
- Nahát! És én még azt hittem nincs nálam szerencsétlenebb teremtmény! És örökre szömörcebokor maradsz?
- Csak addig, amíg valaki a segítségemet nem kéri.
- De hát, miben tud segíteni egy bokor?
- A varázserőm még meg van, csak éppen magamra nem alkalmazhatom.
- Ami azt illeti, én most szívesen a segítségedet kérném és örömmel viszonzom a jóságodat.
- Az nagyszerű lenne! Annyira elegendem van! Szeretnék végre sokat gyalogolni, világot látni, érezni a kezeimet, a lábaimat! Csak kéred kell, s azt mondanod: szükségem van rád szömörcebokor!
- Hát jó, ezen ne múljon- felelte a kisliba- Szükségem van rád szömörcebokor, segíts rajtam, kérlek! Szabadíts ki engem!

Azzal a szömörcebokor egy varázsigébe kezdett, csak úgy egyszerűen:

- „ *Hipp- hopp, csitt- csatt trubadúr, engedd most el te bokor!*”

S láss csodát, a szederbokor, mindjárt eleresztette a lábait. Libalány elégedetten vette tudomásul, hogy fogságba rekedt végtagjai, végre kiszabadultak. Abban a pillanatban a szömörcebokor is eltűnt, és a helyére egy aprócska manó pottyant, egyenesen fenékre.

- Áúúú! Erről nem volt szó!- zsörtölődött, majd lábra pattant és aprócska kezeivel, serényen porolni kezdte a fenekét.
- Helyes kis manófiú vagy,- állapította meg Libalány- Sokkal öregebbnek képzeltelek.
- Köszönöm! Én magam már azt sem tudom, hogy nézek ki! De az biztos, hogy sok évezred alatt öregsünk meg. Keresnem kell egy víztükrot! No és persze egy nevet- konstatálta, s már indult is a folyó irányába, hogy még mielőtt beáll a sötétség, szemügyre vegye magát.
- Várj még! - kérte Libalány, akit a kivételes lehetőség nagyon fellelkesített. Arra gondolt, hogy ha már itt van ez a manó, aki tud varázsolni, talán teljesíthetné a szíve vágyát! Azonnal a lényegre tért:
  - Ennél többet is tudsz?
- Ó de még mennyire!- húzta ki magát a manó büszkén.- Egészen pontosan, mit szeretnél?
  - Emberré tudnál változtatni engem?
  - Óhóhóhóóó! Ez már komoly dolog, kisliba! - nézett rá szigorú szemekkel a manófiú, majd így folytatta- Tudni tudnálak, de az a gond, ha meggondolod magad, vissza nem fordíthatom!
  - Biztosan nem gondolom meg magam!- felelte Libalány határozottan- Minden álmom, hogy ember legyek!
  - Hát jó. - egyezett bele a manó- Ha neked ez minden vágyad, rajtam ne múljon!

Azzal egy új varázsigébe kezdett:

- „Hipp- hopp, csitt- csatt krempellé, változz mindjárt emberré!”

Láss csodát, Libalány abban a pillanatban átváltozott egy szép kislánnyá! Először a lábaira nézett: hatalmas vigyorral a száján vette tudomásul, hogy az úszóhártyák eltűntek és igazi ember lábai vannak! Aztán a kezeit vette szemügyre. Majd kiugrott a bőréből, amikor látta, hogy a tollpihék eltűntek, s csupasz bőr borítja a végtagjait: hiszen, igazi ember kezei vannak! Miután végig tapogatta magát, emberkezeivel, felkiáltott:

- Sikerült! Ember vagyok! Sikerült! - ugrálta körbe boldogan, álmai valóra váltóját, majd, hogy rá ne lépjen a manóra, tenyerébe vette és a tollruhája zsebébe csúsztotta.- Világot látni szeretnél? Hát én is! Velem tartasz?
- Előbb kérdezel, aztán teszel zsebre, vagy előbb zsebbe teszel, és aztán kérdezed?- incselkedett a manó, válasz helyett.
- Ha nem akarsz, nem kell velem jönnöd.- mondta Libalány- De tudod Szömörce, társaságban minden kaland, dupla annyit ér!
  - Szömörce?- kérdezett vissza a manó.
  - Igen! Szerintem találó név, egy hozzád hasonló manófiúnak!
  - Hát jó nem bánom. Ennyi év után már egész jól hozzám nőtt ez a név! Ami pedig a kalandokat illeti, momentán, úgy sincs jobb dolgom, és amíg cipelsz, gyorsabban is haladok - felelte karba tett kézzel Szömörce - Épp eleget voltam földhöz ragadt!

Abban a pillanatban Libalány, libaamama keserves gágogására lett figyelmes, aki kétségbeesetten, a kislányát kereste. Összeszorult a gyomra.

- A mamám!- sóhajtott, olyan nagyot, hogy Szömörce szíve majd meg szakadt a hallatán.

Libalány szerette volna mielőbb megnyugtatni az anyukáját. Elindult hát, ki az erdőből, a tanya felé. De amikor közeledett, libamama ijedten ugrált jobbra- balra, nem ismerte meg az ő kicsikéjét. Libalány próbálta ugyan elmondani, hogy semmi baja, csak emberré változott, de az anyukája semmit nem értett ember nyelven. Ő csak egyet tudott az emberekről: azt, hogy el kell menekülni előlük, hiszen az emberek, a hozzá hasonlókat fogyasztják ünnepeken!

A kislány, amikor látta, hogy minden erőfeszítése hiába való, nem közelített többé. Szomorúan kullogott vissza az erdő szélére, ahol könnyes szemmel kuporodott le, egy fa alá. Az alkonyt hamar átfestette a sötétség. Még az eső is megeredt. A szapora esőcseppek, sietve mosták le a kislány arcán megjelenő könnyeket.

2. A búcsú

„Önmagunk felfedezéséhez, gyakran más út vezet, mint azt megszoktuk. Ez az út meglehetősen lemondásokkal és fájdalmakkal lesz kikövezve, de ha mindig a célra figyelünk, nem lesz hiába a küzdelem.”

Az éj leple alatt Libalányt rossz érzések kerítették hatalmukba. Csak most fogta fel, hogy mit tett és, hogy nincs visszaút. Az igazi családjával, azaz az anyukájával, nem tarthat többé. Még csak el sem búcsúzott tőle!

- Hogyan tovább? - kérdezte a zsebéből kikukkantó Szömörce.
- Bárcsak tudnám!- felelte kisírt szemekkel a kislány- Szerettem volna elbúcsúzni az anyukámtól. Mint mindig, most is, csak magamra gondoltam! A döntésemmel nagy bánatot okoztam neki. Most biztosan azt hiszi, hogy meghaltam. Egy anyukának ennél nagyobb fájdalma, nem is lehet! És én tehetek róla!
- Ami azt illeti, én tudnék segíteni rajtad. Vissza ugyan nem változtathatlak, de van egy varázsigém, ha beválik, újra érteni fogsz az állatok nyelvén!

Libalány szeme felcsillant:

- Akkor mire vársz? Tedd a dolgod!- unszolta.

Azzal Szömörce kihúzta magát, kicsi szemeit behunyta és azt mondta:

- „Hipp -hopp, csitt- csatt dömdödöm, az állatok nyelve legyen nyitott könyv!”

Pár másodperc néma csönd következett, de semmi sem történt. Végül Libalány szólalt meg.

- Nem érzek semmit,- mondta - mintha semmi sem változott volna.
- Pedig működnie kellett! Nézd csak ott azt a két hangyát!- mutatott a közvetlenül mellette nőtt útifűre Szömörce.

A kislány a manó ujjainak irányát követve nézett le, a lábai mellé. Hallgatózni kezdett:

- Ebben az eső utáni sártengerben, soha nem jutunk haza!- mondta az egyikük.
- Valóban nem, de hát mit tehetnénk? Várnunk kell.
- És mi lesz a morzsámmal? Jól tele szívta magát vízzel!
- Az én morzsámról beszélsz, ugye?- nézett rá felháborodottan a másik.
- Nem, egyáltalán nem, az enyémről!
- De hát, itt csak egy morzsát cipelünk ketten, és az az enyém. Én találtam!
- Csak miután én megláttam! Így a tulajdonjog, engem illet!

Libalány elmosolyodott. Minden szavukat értette, a varázslat tehát működött! Nem semmi manó ez a kis legény! - gondolta. Úgy érezte eljött az ideje az igazságszolgáltatásnak. A két hangya már majdnem egymásnak ugrott, amikor rájuk szólt:

- Miért is nem felezték meg?

A hangyák felnéztek. Nem ijedtek meg, mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna, hogy ez a gyerek érti a nyelvüket. Felezzük meg! Ez egész

jó ötletnek tűnik- néztek most egymásra. Hogy ez eddig eszükbe sem jutott! Hát felezni, mégiscsak jobb az örök haragnál! Így aztán megfelezték és elégedetten falatoztak, a hatalmas útifű levelei alatt. Reggelig úgy sem indulhattak haza.

- A varázslat működött!- állapította meg Szömörce.
- Ez csodás! - mondta megkönnyebbülten Libalány- Most pedig megyek, beszélek a mamámmal. El kell mondanom neki mindent. Többé nem maradhatok itt, ez már nem az én világom...
- Menj csak és búcsúzz el tőle! Én itt várlak, de meg ne feledkezz rólam!- bátorította Szömörce, jóbaráthoz hűen.

Libalány ismét a tanya felé indult. Össze kellett szednie minden bátorságát, mégiscsak búcsúzni indult az anyukájától. Nem könnyű elhagyni azt, akit a világon a legjobban szeretünk. Nem csapott zajt. Nem akarta felriasztani a majorságot, és a mamáját sem szerette volna újra felzaklatni. Csendes léptekkel mászott fel az ülőre, ahol libamama és ő esténként összebújva, békésen aludtak.

Most először érezte, hogy mennyire kedves is neki ez a hely, az otthona. Libaként sosem gondolkodott ezen. De most, elég volt megéreznie az ismerős illatot, s a szíve máris boldogan vert. Gyermekkora legszebb emlékei, újra lejátszódtak, lelki szemei előtt. Libamama még nem aludt. Hogyan is tudna pihenni, hiszen nincs vele többé, az ő kicsi lánya! Meglátta a közeledő gyereklányt, de innen már nem volt hova menekülnie. Annyira szomorú volt, hogy már azt sem bánta, ha az embergyerek megfogja és elviszi. Mindennek ellenére, az ösztönei irányíthatatlanok voltak, s amint Libalány közelebb ért, ijedten gágogni kezdett.

- Mama nyugodj meg, csak én vagyok!- nyugtatgatta Libalány, s közben finoman megérintette a hátát.

Abban a pillanatban a gágogás, libamama torkán akadt. Azonnal megismerte a gyermeke hangját. Szavak nélkül is megértette, hogy a kislánya az a gyereklány, aki egész este próbálta megközelíteni.

- Te vagy az kicsim?- kérdezte könnyekkel küszködve- De hát, hogyan?
- Én vagyok az, mama. Egy manó segített és emberré változtatott. Tudod, hogy mindig erre vágytam!
- Ó igen, tudom!- sóhajtott nagyot libamama- De az embereknek is szüksége van családra. Mi lesz veled egyedül, abban az idegen világban?
- Nem vagyok egyedül. Már van egy barátom: a neve Szömörce, ő az a manó, aki átváltoztatott. Ő igazán különleges, hiszen varázsereje van! Vele nem kell félnem semmitől. Ne aggódj miattam, mama! Csak arra kérlek, bocsáss meg! Én is félek megismerni az emberek világát, életét. De amíg más akarok lenni, mint aminek születtem, nem lehetek boldog.
- Jaj, kicsim... - mondta elfúló hangon libamama- Szerettem volna, ha megelégszel a baromfi étellel, mint a többi kisliba. Igaz lehet, hogy csak magam miatt, hogy minél tovább mellettem maradj. De, ha a boldogságod attól függ, hogy elengedlek- e, hát elengedlek. Menj, ismerd meg az embereket, a világukat, úgy ahogyan te szeretnéd! A szívedben én mindig veled leszek, és te is itt leszel velem. Szeretlek kicsim.

- Én is szeretlek mama!- ölelte át az anyukáját, még egyszer utoljára a kislány- És köszönöm!

Búcsút venni, akkor a legnehezebb, amikor szeretünk valakit, mert sosem tudni, látjuk- e még valaha. De a célt követők, nem néznek hátra, és nem aggódnak. Csak mennek előre és teszik, amit éppen tenniük kell. Így indult el Libalány és Szömörce is az úton, a titokzatos emberek világát megismerni.

3. A hitetlen

„Az egyetlen, amiben biztosan mindig érdemes hinned a saját képességed, hogy eléred a céljaid.”

Szömörce és Libalány napokat bóklászott az erdőn át, mire végre elfogytak a fák és a távolban, apró fényeket pillantottak meg.

- Ott már emberek élnek- mutatott az irányukba Szömörce.
- Nahát! Olyan, mint a csillagos ég, csak rendezettebb!
- Azok a házakból kiszivárgó mesterséges fények, Libalány.
- Az biztos, hogy nálam többet tudsz az emberekről!- mondta mosolyogva a kislány.
- Találkoztam egy- kettővel, az életem során. Régen többet jártak az erdőbe. Egyszer még egy emberbarátom is volt, ahogyan most te.
- De hát én liba vagyok.
- Már nem!- emlékeztette Szömörce mosolyogva - Jobb lesz hozzá szoknod!

Libalány tele volt félelemmel, de le kellett győznie. Ha tényleg, megakarja ismerni az emberek világát, nem futamodhat meg már az elején. Szömörce világosan megmondta, hogy nem változtathatja vissza kislibává, ha mégis meggondolná magát. Egy libaólban pedig nem élhet embergyerekként, még ha az is volt eddig az otthona.